

АВТОМОБІЛЬНИЙ СТРАЙК ПОЛАГОДЖЕННИЙ

ЦІТРОЙТ. — При активному посередництві губернатора Мерфі, представники Генеральної Моторової Корпорації й представники юні „Юнайтід Автомобил Воркерс оф Америка“, що провадила страйк автомобільних робітників, прийшли до порозуміння, на основі котрого закінчено автомобільний страйк.

На основі цього порозуміння Генеральна Моторова Корпорація зобов'язалася: признати юнію „Юнайтід Автомобил Воркерс оф Америка“ як представницю своїм членів при переговорах; не переговорювати про справи загальної політики корпорації з якоюнебудь іншою групою без згоди губернатора Мерфі; не підносити ніяких закидів проти страйкарів при припинянню на роботу; почати назад роботи негайно.

Юнія зобов'язалася: відкликати страйк та покинути фабрики; здержатися від застрашування робітників при рекрутуванні членів до до юнії; не організувати членів на землі підприємств; не викликати нового страйку, як довго ведуться переговори.

І одна і друга сторона в своїй заяві представляла угоду як свою перемогу. Грін, голова Американської Федерації Праці, каже в своїй заяві, що угода є поразкою для робітників.

Виконуючи постанови угоди, страйкарі, що засіли були в фабриках автомобілів у Флінті, Мінінген, негайно покинули фабрики. Покладаючи фабрики, страйкарі співали пісні про перемогу й солідарність.

Генеральна Моторова Корпорація заповіла піднесення робітничої зарплати на 5 центів на годину. Каже, що це буде коштувати їй 25 мільйонів доларів на рік.

УРЯД ЗА РОЗВ'ЯЗАННЯ СПРАВИ АРЕНДНОГО ФАРМЕРСТВА.

ВАШИНГТОН. — Спеціальний комітет, установлений президентом Рузвельтом для розв'язання фермерської аренди, вже покінчив свою роботу. Голова президентові свій звіт.

Звіт підчеркує вагу арендного фермерства, переконавшись, що навіть половина американських фермерів не має на власність фарм, котрі вони обробляють. Комітет прийшов до переконання, що арендне фермерство доводить до занепаду сільської цивілізації. Тяжкий стан прийнятий 3 мільйонів фермерів треба приписати передовсім фермерській аренді.

Комітет прийшов до висновку, що край повинен прийти пим фермерам з допомогою та допомогти їм викупити свої фарми при допомозі федерального скарбу. Він радить дати фермерам, що арендують землю, довготермінові позички на викуп цих фарм. Фермер повинен мати 40 літ часу на есплату довгу та платити не більше як півтора відсотку від позички.

РУЗВЕЛТ НАТИСКАЄ НА СУДОВУ РЕФОРМУ.

ВАШИНГТОН. — Президент Рузвельт робить активні заходи для переведення законів про судову реформу.

Учорашній він відбув у тій справі конференції з 5 впливовими сенаторами й переконував їх про потребу реформи суду. Сенатор Норрис з Небраски сказав президентові явно, що він вважає його проєкт реформи найвищою суду злим та що не буде його понирати; не сказав одначе, чи буде голосувати проти нього.

ХРЕБЕТ ПОВЕНИ МИНУВ МІСТО ГЕЛЕНА.

МЕМФІС (Тенесі). — Хребет вод у ріці Місісіпі вже минув місто Гелена, в стейті Аркансо, досягнувши там рівня 60 і чверть стопи понад нормальний стан.

Валі зловж ріки, видержали напір води й місту не грозить небезпека.

У місті Нью Йорк зібрано на руки Американського Червоного Хреста для поведання суму 1 мільон 632 тисячі доларів.

МУРИН-УБИВНИК ЗАСУДЖЕНИЙ НА СМЕРТЬ.

НЬЮ ЙОРК. — Присяжні судді в місцевім стейтєвим суді в повіті Квінс, що розглядали справу 33-літнього мурина Гріна, обвинуваченого за вбивство пані Марії Гарієти Кейс, прийшли до неспівної двогодинних нарадах до переконання, що обвинувачений допустився злочину морду в першій ступні, за який належить кара смерті. Підчас промови адвоката оборони Грін плакав.

ВІДГУКИ ПОВІТРЯНОЇ КАТАСТРОФИ.

САН ФРАНЦИСКО. — Лікарські досліди над добутиими тілами 4 жертв повітряної катастрофи літака підприємства „Юнайтід Ер Лайнс“, що впав у воду сан-франциского заливу, ствердили, що всі жертви загинули не від вибуху на літаку, але від утоплення, пробуючи добутися з потоплюючого літака.

ПОСТУП ТЕЛЕВІЗІ.

ФІЛАДЕЛФІЯ. — У робітні підприємства „Філко Радіо енд Телевізій Корпорейшн“ показувало в четвер вечором телевізійні образки, що їх знімали які три миль від місяця, де їх показувало. Приявні на демонстрації, го-сті ствердили, що телевізія зробила значні поступки, та висказували надію, що вона незадовго перейде в сферу практичного вживання.

3 РОЗПРАВИ ПРОТИ МУРИНА НА - ВБИВНИКА.

Підчас розправи в Нью Йорку проти 33-літнього мурина, Кейджора Гріна, обвинуваченого за вбивство пані Марії Гарієти Кейс, ставав як свідок поліційний детектив, мурин Джан Робертс, котрий заявив, що поліція віддала його до арешту, де сидів Грін, та що він, вдаючи приятеля, добув від Гріна признання до злочину. Адвокат оборони назвав свідка „студийним“ оман, а публіка кілька разів так гарякувалася, що суддя грозив викликанням публіки з судової сади.

КОШТИ УДЕРЖАННЯ ТЮ- РЕМ БІЛЬШЕ НІЖ ШКІЛ.

На річних засіданні учителів середніх шкіл Онтаріо президент стоварищення, д-р Луїс, заявив, що кошти удержання тюрем у краю є більші ніж ті, що держава призначає на виховання дітей. Він сказав, що в 1933 р. Канада витратила \$549 на удержання кожного в'язня, а лише \$83 пересічно на кожну дитину в школі.

ТРАГІЧНА СМЕРТЬ П'ЯТОХ ДІТЕЙ.

У дистрикті Грегемі, 12 і пів милі від містечка Мінітонас, Ман, в горючій домі на фармі Джорджа Грейгема згоріло п'ятеро дітей. Найстарше з них мало 4 роки, а наймолодше шість місяців. Троє дітей належали до родини Грейгема, а двоє до родини Роберта Мекензі.

В моменті нещастя матері дітей доїли корови. Коли вони завважили пожежу, то вже було запізно, щоб з вогню вихопити діти. Нещасні матері в розпущі безрадно бігали кругом горючого дому і мусили слухати зойку вмираючої дівчини.

НАХАБНІСТЬ ПОЛЬСЬКИХ ЗЛОДІВ.

У Львові в пасажі Миколая якийсь злодійко вкрав Маркусові Розенбаумові з Тростянця, снітиського повіту, з кишені іржаві рукавиці, а всадив на їх місце свою стару рукавичку. Пошкодований заявив жив злодія й застав його стійти. Але злодій не втримався відваги. Він приступив до Розенбаума й пропонував йому купити свої власні іржаві рукавиці, що їх украв йому перед хвилиною. Розенбаум заявив торговати, аж надійшов постеруковий, який і схопив нахабу. Злодій-нахаба називається Антоні Лешиньскі.

НЕ ЗНАЮТЬ, ЧИ ПОВІСИЛИ ЧОЛОВІКА.

У британській дільниці міста Шанганіо недавно кат мав повісити грубоного Атому Сінга, що був за злочин засуджений на кару смерті через повипнення. Закнувши кат мотузку на шийку Сінгові, потиснув за підйом, площадка під ногами в'язня запалася, в'язень зник униз і урвав мотузку. Стукнув Сінг головою до бетонної підлоги та й пригломівся. Та є вигляди, що він видужає. І тепер тюремні власті не знають, чи Сінг повішений чи ні. Щоб що справу для себе вяснити, тюремні власті вислали запит до британської амбасаді...

ЗГИНУВ ПРИ ВИКОНУВАН- НЮ СЛУЖБИ.

В Оттаві (Канада) на Юніон Стейшен трагічною смертю загинув Роберт Маглік, 53-літній поліцейський Канадської Національної залізниці. Вночі він виганяв зі станції волокит, які там були зібрані. В час того один з волокит, на ім'я Кеннеді, ударив його в лице. Від удару поліцейський Маглік упав на долівку і розчерепив собі голову. Взявши лікар ствердив смерть поліцейського Кеннеді арештували.

КІЯСА НЕБАЖАНИХ УКРА- ІНЦІВ.

Здається, що для канадських шовіністів всі українці без розбору є небажаними в Канаді. Це недвозначно заявив колись єпископ Лойд і йому подібні українфоби. Але існують між нами певні роди українців, що є небажаними не тільки для канадійців, але ще більше для нас, українців. Є вони небажаними тому, що наносять нам нечесть і своїм поведінням знеславляють цілу нашу націю в Канаді. Комуністи є в першу чергу тими небажаними українцями, за якими не буде плакати Канада, ні українці! Своєю пропагандою кидають вони нечесть на цілий наш нарід у Канаді.

Другою важливою клясою українців, без котрих ми можемо обійтися, це ті типи, що заповнюють поліційну рубрику канадських щоденників: п'яниць, жінкобийців, забіяків, різунів, бутлегерів, картярів, ошуканців, злодіїв, брехунів і десятків ріжнородних типів проступників законів краю.

Ці типи, що до наших релігійних, політичних і культурних організацій не належать, часописи і книжки не читають, не цікавляться справою свого народу, не жертвують ні цента на ніяку гуманну чи культурну справу. Цим же треба надалі йти, а потім на адвокатів, плідників судових кар, вбивць. До небажаної класи українців у Канаді можна ще зачислити деякого з галапасів-професіоналістів та деякого з бізнесменів, що вибрали собі на свого ідола долар, а для свого народу, що їх удержує, не раді відлітати нічого зі своїх прихвиль, ні свого часу, ні освіти. („Канадський Фермер“).

ЖІНКА АСТРОНОМОМ.

У французьких Альпах відкритої небагом астрономію обсерваторію. Її директоркою призначили жінку, 32-літню паризьку вчену, паню Міклянж. Паню Міклянж, не вважаючи на її молоді літа і недолгу самотність наукову працю, вважають людиною дуже талановитою, що має величезні здібності в астрономічних науках. Цікаве, що хоч в Альпах шаліють під цю пору снігові, нова управителька велела провадити далі всі роботи при закладанню телескопів. Пані Міклянж доволі гарна жінка, але відкидає всі пропозиції одружитися з нею, кажучи з усьмішкою, що вона завжди останеться вірна науці.

ВОВКИ ЗІЛИ МИСЛИВОГО.

(В Добруджі триває далі сніговий, що перериває комунікацію й примушує всяку діяльність. Досі зановували дві жертви бурі. Одною з них був мисливий, що заблудив у лісі. Його пожежло стадо вовків.

БУДУТЬ ПРОДАВАТИ ЗАЛІЗ- НІ РОЖІ.

Вістка з Берліну говорить, що названий уряд видав розпорядження виробити 9 мільйонів залізних рож-візанок, що будуть для німців символом того, що вони повинні мати залізну волю й по героїському видержувати оті життєві нестачі, які заповідаються на рік 1937 через нестачу поживи. Гроші з продажу залізних рож підуть на допомогу для тих людей, що будуть потребувати допомоги.

СМЕРТЬ ЧУДОТВОРНОГО ЧЕРЯ В МОНТРЕАЛІ.

У Монреалі (Канада) помер 91-літній брат-чернець, який при вступленні до монастиря прибрив імя брата Андрія. Брат Андрій був відомий у цілій Канаді з того, що він на горі Монт Роял, біля Монреалу, побудував каплицю контом чотирох мільйонів доларів. Ту каплицю рік-річно відвідували мільйони вірних католиків. Тисячі відвідувачів шукали у тій каплиці оздоровлення від своїх каліцтв і недуг. Стіни каплиці були обложіні тисячами налядів і приладів, що ними підпиралися криві і хорі люди. Все те було залишене хорими після чудесного выздоровлення. Згідно зі свідомством тисяч людей, хорі відискували здоров'я, коли їх диткнув брат Андрій.

Брата Андрія цілий Монреал і весь католицький світ святим вже за життя вважав святым. Більше ніж правдоподібно, що католицькі круги Канади пороблять у Римі заходи, щоб померлого брата Андрія канонізувати, себто проголосити святым.

Брат Андрій ціле своє життя присвятив службі Богові і людям. Сам він жив як пустельник і живився хлібом і водою. Був він вигляду дуже худощавого й аскетичного, а вага його тіла ніколи не виносилла більше як 110 фунтів.

ЗАМЕРЗЛИ.

Над озером Фрейзер, у Британії Колумбії, знайшли трупи 4-рьох індіанських хлопчиків, які, залишивши школу, хотіли навідатися до своїх батьків в індіанським резерваті. По дорозі їх заскочила снігова метелиця і хлопці, які були недостатньо одіті, знайшли у снігах смерть від зима.

ПОЛЬЩА СТАЄ НА ОТВЕРТИЙ ШЛЯХ ФАШИЗМУ

ВАРШАВА. — На днях буде внесена перед польський сойм програма уряду, про яку згадувалося вже не раз в останніх кількох місяцях. На основі тої програми Польща має стати отверто фашистською державою, з вождом Сміглім-Ридзом на чолі. Устрій польський буде чисто фашистський, диктаторський і авторитарний. Сміглі-Ридз, на зразок Мусоліні, буде мати прибічну найвищу раду. Панівним народом будуть поляки. Національні меншини будуть відсунені від влади й хоч будуть мати застережені права горожан, то впливів на політику Польщі мати не будуть. Політична партія буде одна. Програма партії буде так уложена, щоб захоплювала молоді. Бо в повоевних літах польська молодь почала чимраз більше тратити зацікавлення у власних суспільних справах.

НОВІ ВИБУХИ АНТИСЕМІТИЗМУ В ПОЛЬЩІ.

ВАРШАВА. — По польських університетах, го-товно у Вільні і Варшаві, вибухли серед польського студентства нові протижидівські виступи. Серед них потурбовано і поранено багато жидів.

ТУКАЧЕВСЬКИЙ І ЯГОДА ПІД ДОГЛЯДОМ ГПУ.

МОСКВА. — Глухі слухи, що кружили в советських кругах від кількох тижнів, немовби маршал Тукачевський і Ягода були під арештом, починають справджуватися. Хоч советські круги заперечують, немовби названі були арештовані, і кажуть, що Тукачевський виїхав над Чорне море на відпочинок, проте вони самі стверджують, що ці два високі достойники таки знаходяться під слідством ГПУ. Як відомо, Ягода ще донедавна був головою ГПУ, а Тукачевський займав друге місце в армії по Ворошилов. Останній здобув собі таку силу, що либ уже давно арештували, але цьому спротивився Ворошилов. Останній здобув собі таку силу, що спротивляється навіть Сталінові.

ЧЕРВОНИЙ МАРШАЛ ПЕРЕДБАЧАЄ СКОРУ ВІЙ- НУ З ЯПОНИЕЮ.

МОСКВА. — Червоний маршал Бліхер, головноткомандуючий червоною армією на Далекому Сході, помістив в офіційнім большевицьким часописі „Ізвестія“ статтю, в якій говорить, що війна між Советами і Японією вибухне вже в дуже скорому часі. Це предсказання він опер на перевелених японських документах, які говорять, що в скорому часі Японія розпочне воєнні заходи, щоб захопити східний Сибір і відокпати Росію від Паціфіку.

РОЗРУХИ В УКРАЇНІ.

БЕРЛІН. — Німецький часопис „Ангріф“ приносить нові звідомлення про розрухи в Україні. Населення переходить до чинної акції проти советського режиму. В одному містечку розішнена товпа зличувала советську агентку, яка в промові погрожувала, що уряд отримає для населення до-ставу харчів.

АНГЛІЯ УХВАЛЯЄ ДАЛЬШІ ВИДАТКИ НА ЗБРОЄННЯ.

ЛОНДОН. — Англійський уряд ухвалив знов чотириста мільйонів фунтів стерлінгів, себто два біліони доларів, на зброєння. Разом з попередніми грошми англійський парламент ухвалив тисячу чотириста мільйонів фунтів стерлінгів, себто сім біліонів доларів, які впроваджені найближчих п'ятих літ задумує витратити на будову воєнних кораблів, літаків, танків, гармат, газів і т. д.

В АНГЛІЇ ХОЧУТЬ ЗАВОДИТИ ПРЕСОВУ ЦЕНЗУРУ.

ЛОНДОН. — Хоч Англія хвалиться найбільшою свободою слова в Європі, проте в останніх часах почали кружитися там чутки, що посли внесуть у парламенті проєкт закону, на основі якого введуть в Англії пресову цензуру. В той спосіб вони хотіли охоронити горожан від злізливої преси, яка втручується не раз в особисті справи людей і з них робить неспасні сензації. Щоб запобігти такому законові, Пресовий Союз Англії ухвалив резолюцію, в якій таврує втручання преси в чийсь приватні справи, й цю резолюцію передано для відчитання в парламенті.

СКІЛЬКИ РОЗСТРІЛЯЛИ В МАЛЯЗІЇ.

МАЛЯТА. — По здобуттю Малайї революційними військами показується, що в часі свого „панування“ в місті червоної банди розстріляли 30 тисяч людей. Ціле місто мало 150 тисяч. Мур, під яким розстрілювали ті нещасні жертви, був так посіканий кулями, що остаточно розвалився. Тепер революціонери поставили під суд дві тисячі червоних.

РІЧНИЦЯ ЯПОНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ.

ТОКІО. — У цьому місяці Японія обходила 2,597-му річницю заснування своєї держави.

"СВОБОДА" (LIBERTY)

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays and holidays
Owned by the Ukrainian National Association, Inc.
at 81-83 Grand Street, Jersey City, N. J.

Edited by Editorial Committee

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J.
on March 30, 1914 under the Act of March 8, 1879.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103
of the Act of October 3, 1917, authorized July 31, 1918.

За оголошення редакція не відповідає.

Вид. "Свобода": Виржен 4-0237. — Тел. У. Н. Союзу: Виржен 4-1016.
4-0807.

Адр. за: "СВОБОДА", P. O. BOX 346, JERSEY CITY, N. J.

ДІМ БОЖЕВІЛЬНИХ

Ось такою назвою охрестив Троцький сталінську Росію, себто ту, що з Москви радить долею поверх 160 мільйонів людей, яких давить і нищить — в імені соціалізму. Це є той дім божевільних, з якого вийшли теж ті зарядження, при допомозі яких тероризовано Україну, вимордуванням мільйонів безборонних людей — голодом. Теж — в імені соціалізму. І ось Троцький, що теж вийшов з цього дому божевільних, який він, мимоходом кажучи, сам будував, дораджує цей дім, чи властиво цю владу, розвалити — теж в імені соціалізму.

Ось такі речі хотів Троцький особисто переказати з Мексика яким шістьом тисячам слухачів, що зібралися були для цієї цілі в Нью Йорку у великій галі Гіподрому. Та зайшли якісь там перешкоди і те, що він мав сказати, відчитано. Та це останнє маловажне. Бо інтересним є те, що цей товариш Леніна і Сталіна назвав московську владу божевільною, а Сталіна і його підніжків такими підлими брехунами, яких ще світ не бачив. І це зобов'язав Троцький доказати фактами й документами.

Як сказано, воно інтересно почути такі слова від Троцького. Бо позатим усе це не є для нас, українців, ніякою новиною. Такими словами окреслювали ми советську владу вже в самих її початках. Вона була для нас божевільною і нікчемною вже й тоді, коли ще була і в руках Троцького. А коли український нарід під Советами ще й досі мучиться, то прокляття за ті терпіння спадають між іншими і на Троцького, що то як один з головних божевільних пішов доконувати божевільне діло й нищити в зародку відродившися українську державу навіть у такому моменті, коли на чолі цієї держави стояли — соціалісти. Ось тому для нас теперішня поведінка Троцького не має ніякого значіння. Він дає для нас тим божевільним, який у своїй часі вирушив з дому божевільних, себто з Москви, руйнувати визвольні змагання українського народу. Як кожний божевільний, так і Троцький має час від часу „ясні моменти“, коли він може говорити, а навіть хвилює діяти як цілком нормальна людина. В такі моменти він навіть може додати те, що інші, нормальні люди, вже бачать малою, що це двісті років. Бо вже стільки років мільйони українського народу називають Москву „домом божевільних“ і звертають на це увагу цілого культурного, а головню „ліберального“ світу, але, на жаль, з дуже малим успіхом. Отже український нарід не почув від Троцького нічого нового. Він міг би тільки при цій нагоді зложити таку завагу:

Троцький сказав чисту правду, коли говорив про божевільних з Кремлю. Але треба завжди пам'ятати, що він сам далі належить до тих самих божевільних. І то до цієї міри, що коли й йому пощастилося зайняти місце Сталіна, він не був би від нього інакшим.

В. Буднівський.

РОДОМ З ПЕКЛА

(1)

Обі баби були, як то кажуть, родом з пекла. Всі в околиці сміялися з Горошка Сидора, одночасно й жалували його, що попав у кітї такої жінки й такої тещі і стільки від них мусів витерпіти. Що тільки в якій бабі могло знайтися лихе, то воно знайшлося у тих двох бабах. Люди дивувалися, що таким двом бабам дав себе спіймати вродливий, молодий і не дурний Горошко.

— Як можна було, — казали люди, — лиш раз кинувши на дівку оком, залюбитися по вуха і зараз звінчатися, не провадивши, яке воно злілля?

Так люди говорили, бо не знали, як до того прийшло. Не знали, що сватом була тут заздирість. Заздирість має велику силу. Ніжє злілля не розігріє крові і не засліпить молодого парубка так, як заздирість.

Сидір Горошко, двадцятилітній круглий сирота, торгував всім тим, що потрібне було мисливим, рибакам і всім іншим ухадникам. В його крамі були пістолі, кремінці до рушниць, порохи, олово, ножі, запояники, кресала, порожниці, гачки і сіті на рибу... всяка мисливська всячина. Його побратим Іван Семенич торгував брешківським крамом. У нього можна було дістати всяке

шмаття, голки, нитки, коралики, серіжки, тощо.

Зимою оба торгували в своїх крамах, не покидаючи свого міста. На весну оба вантажили свій крам на одну мажу і пускалися мандрувати від оселі до оселі. Один одному не робив конкуренції, бо кожний торгував іншим товаром.

Горошко і Семенич приїхали раз до Дубрівки. Як в кожній місцевості, в котрій загадали щось заробити, так і в Дубрівці питали, у кого їм найвигідніше було би на які два три дні закатуватися. Люди сказали їм, що найбільшу видогу мали би у вдову Туркаліну, бо її хата в самій середині оселі і має кілька світлиць. Коло хати також просторі стайні й інші господарські будинки.

Оба товариші гадали, що вдова Туркаліна, то якась стара, окружена внуками бабуся. Дуже дивувалися і втішалися, коли попали на молоду, теплу вдовичку, балакучу, веселу й гостинну. Чим більше балакала з ними, тим тепліше обом робилося коло серця.

На біду вдова, хоча чи скажи до пекарні, щоб гостям зладити закуски, приказала наймичці заклакати до них свою доньку Марину, що тоді була у сусідки. Прийшла Ма-

1-ша

ТРИНАЦЯТОГО ЛЮТОГО...

Це той день, якого цілком певно не забувають ті, що ще далі мучаться в тих польських тюрмах, у яких 13. лютого 1924 р. замордовано серед страшних тортур бл. п. Ольгу Басарабову.

Та булоб дуже сумним явищем, якби цей день залишився тільки в пам'яті тих, що по жертвували свою свободу за рідну справу, що опинилися в тюрмі за вірну службу українській ідеї. Бо правдою є, що пам'ять про Ольгу Басараб та її героїську постанову не тільки живе серед нас тепер, але певно житиме так довго, доки житиме сама українська ідея.

Образ скатованої й у нелюдський спосіб замордованої Ольги Басараб буде вічно взимати український нарід до пімсти за кривди, які завдано українському народові і які йому дали завдають. Пам'ять про Ольгу Басараб не дасть нам підпадати на сили у боротьбі з нашими окупантами, з тими варварами, які беруться прибивати свободолюбні й державницькі почування відродженої нації в такий спосіб як це сталося з покійною Ольгою Басарабовою.

Пам'ятаючи за нашу Народню Мученицю, ми пригадуємо собі разом наші найсвятіші обов'язки супроти нашої Батьківщини. Ми усвідомляємо собі, скільки може зробити для Нації одиниця, звичайна собі

людина, якщо в неї є душа з глибокими почуваннями, якщо її серце переповнене правдивою любов'ю до свого народу. Ми бачимо, що бувають у житті моменти, в яких і звичайна людина може стати героїською, якщо її світогляд формується у праці для здійснення якоїсь великої ідеї і якщо вона витворила в собі характер, що змушує людину постояти за те, що вона визнає за добре й слушне. А саме такою людиною була Ольга Басараб. Була тихою робітницею, виконуючи різні функції — тихо й без гомону. І була такою можливо й зійшла в могилу, якби не те, що дола виставила на велику пробу цілу її істоту, весь її ідеал і весь її характер. І ось так випадок довів до цього, що ми побачили Ольгу Басараб у всій її душевній величч. Трагічний цей випадок. Мученицький. Але саме на таких випадках будується Дух Нації. Такі випадки виховують потім цілі покоління борців і мучеників. І так треба глядіти на цю мученицьку смерть, якою померла в ночі з дня 12-го на 13-го лютого 1924 р. наша Ольга Басараб.

А що її мученицька смерть не пішла на марно, бачимо найкраще по тім, що від 1924 р. налічуємо вже цілий ряд нових мучеників-борців, між ними борців-жінок, що пішли слідами Ольги Басараб.

ВНУТРІШНІЙ ІМПЕРІАЛІЗМ

(3 мого римського щоденника).

В паризькій „Українській Слово“ знаходимо у фейлетонах дуже цікаві думки, які передає В. Мартинець у своїй праці, затитулованій „За зуби й пазури нації“. Є там порушення ціла низка важних проблем, які треба видвигати й основно розслідувати. Праця Мартинця видвигав їх у мужний і реальний спосіб, коли багато людей уважають такі справи дуже „дражливіми“ і тому збувають їх мовчанкою.

Одною з таких, дійсно дражливих справ, є справа самих

підстав нашого українського націоналізму. Бо не треба забувати, що націоналізм — це не яхесь абстрактне інтернаціональне поняття, що для всіх народів має один і той самий зміст, але живий конкретний рух, що виходить з відмінного духу й потреб дуже відмінних народів. Тому, наприклад, італійський націоналізм, що збігається тепер цілковито з італійським фашизмом, має ідеологічні заложення дуже відмінні від німецького націоналізму, що збігається з націо-

нал-соціалізмом та расизмом. Італійські фашисти ніколи не були і ніколи не будуть расистами в розумінні німецького націоналізму. Бо тимчасом, як німецькі расисти в підставу нації кладуть „кров“, себто чисто фізичне, хоча й трохи забарвлене містицизмом, спріднення, італійські фашисти виходять зі свідомості духовного спріднення, що виявилось в минулому та мусить постійно виявлятися в сучасному та в майбутньому, у творчій величчій спільної історії, культури та цивілізації.

Та поза цим, дуже відмінними ідеологічними загальними заложеннями, і в німецьких расистів і в італійських фашистів існує одна дуже конкретна дійсність, що примушує їх і другий залишити на боці свої теоретичні міркування і порозуміватися між собою, чи то на шкоду принципу фізичного спріднення (відомо, хоча б і тимчасово Німеччині від „спрідненої“ Австрії та маневрування проти неї більш спрідненої й Франції, яка фізично походить від германських франків) на шкоду принципу духовного спріднення (порозуміння Італії з духовно й чужою, бо протестантсько-германською Німеччиною проти спрідненої духовно (бо латинської) Франції).

Ця конкретна дійсність звється державою, яка, на думку багатьох теоретиків націоналізму, визнає націю. Бо, мовляли вони, тільки в державі можуть народи знаходити своє національне оформлення, а поки народи не мають держави, вони можуть бути тільки матеріалом для будучих націй, бо у них, за браком керуючого державного центру, не може бути отой потрібної духовної спільності, що являється істотною прикметою свідомої себе нації.

Виходячи з цієї точки погляду, дехто міг би твердити, що й українська нація ще не існує, бо не існує ще українська держава. Цей висновок був би невірний, бо українська держава вже існувала впродовж віків (вельславний час Київської Великокнязівської Держави, потім Галицької — волинського королівства та князівства, потім козацької Гетьманщини та наразі Української Народньої Республіки). Сама боротьба за відродження тої тимчасово втраченої державності витворює в українському народі такі спільні ідеали та культурні цінності, що їх цілком вистачає для існування духовного колективу, що ми зовемо його Українською Нацією.

Та не можемо заперечити, — і саме це дуже ясно і недвозначно відмітив В. Мартинець в своїй вище названій праці — умови нашого бездержавного існування відбуваються дуже негативно на стані посідання української нації — вона безцінно втрачає, на користь чужих націй, великі маси людю, що повинні були залишитися в її лоні, але підпадають асиміляційному натискові чужих мас народів. Одночасно з цим відбувається і другий, шкідливий нам процес, — цілі маси території знаходяться аж 17

чужонароднього елементу просякають наші національні території. За минулих часів ми вже зазнавали подібні інфільтрації чужих нам пасово і національно елементів, як наприклад різних кочових народів за князівської Руси (досить пригадати собі всіх отих Чорних Клобуків) чи величезні сербські колонії за Гетьманщини. З усіх тих давніших чужонаціональних колоній не залишилося й сліду, — український нарід перетопив їх цілковито, а дехто з колишніх сербських переселенців, як наприклад родина Мілорадовичів, відіграли навіть позитивну роль в українському відродженні.

Та з часом асиміляційна сила українського народу починає втрачатися, і навпаки численні українські елементи починають в свою чергу підлягати асиміляційним впливам чужонаціональних культур, головню московської і польської. Стихія першої української революції захопила великі маси не тільки, як здавалося, навіть втраченої „малоросійщини“ та „русищини“, — повернула в лон української нації чимало скількість навіть так званих „поляків“ греко-католицької віри. Кожний рік переможної української революції приносив все нові кадри українців, які масово переходили спільну еволюцію — від „малоросійщини“ до федералізму і потім до повної самостійності. Цей процес не закінчився ще й досі. Навпаки, він мусить бути посиленний. Бо на українській національній території і на еміграції серед „земляків“ знаходяться ще досі мільйони людей національно невизначених. Від нашого політичного сприту й енергії залежить, чи ці мільйони звернуться проти української національно — державної ідеї, чи стануть за неї.

Мусимо твердо подивитися правді в очі і сказати, що в цій діяльній роботі „загато мало, — майже нічого. Більше того: витворюється психологічний стан, що впрот перешкоджає всякій праці на цьому полі. Чимало українських націоналістів, замість здобувати свої українські маси, захоплюються чужими теоріями, ідуть на дуже небезпечні й шкідливі, як наприклад расистська теорія. Мусимо змагатися до того, щоб злутувати наші народні маси в один непереможний моноліт, запалити його одною ідеєю національної солідарності, і тому мусимо йти на здобуття душ такі в середині самої нації нації. Мусимо йти слідом за нашими запорожцями, що питали тільки: „якої ти віри“, а не „хто був твій тато чи мама“, а тим менше „хто був твій дід та баба“. Перше, ніж бути імперіалістом на віддалі яких тисяч кілометрів, треба вміти бути імперіалістом в своїй рідній селі чи містечку. В Мартинця у своїй останній статті („Укр. Сл.“ з 24. січня) вказує на факт, який досі не був ще як слід усвідомлений, а саме: що на наші національні території знаходяться аж 17

мільйонів національних меншин, що ніколи до українських національних ідеалів не ставилися прихильно. До цих 17 мільйонів треба додати ще мільйони наших таки українців, засильованих чужинцями або ще впрот не зачеплених національною ідеєю, так званих „тутешніх“. В світлі цих цифр виявляються справжні причини наших невдач у визвольній боротьбі: не можна виграти зверхньої війни, коли в середині країни знаходяться мільйони чужинців, ворожих нашої ідеї та зв'язаних в той чи інший спосіб з іншими мільйонами, що перебувають по різних законах та впливають на світову громадську думку. Ось найважливіший наш фронт.

Не можна думати, щоб ми змогли будь-коли в якийнебудь спосіб силою примусити цих 17 мільйонів (з додатком інших мільйонів „тутешніх“, „малоросів“ тощо) працювати для української ідеї або впрот усунути їх з дороги. Треба знайти інші засоби, — засоби внутрішнього імперіалізму, що, як і всякий імперіалізм, може бути ріжний — воєнний, духовий, комерційний. Мусимо вживати всіх тих засобів, що вживають мучимі імперіалізм для здобування мас нашого народу, — мусимо приготувати їх до возу нашої духовності, нашої ідеї. І тут перш за все треба мати багато такту й психологічного вирозуміння. Зрештовити з людини не тільки ворога свого особистого, але й ворога національного; підійшовши відповідо до людини, можна здобути не тільки доброго приятеля, але й людину, що потім нею пишатиметься ціла нація.

Українці, свідомі патріоти, а тим більше націоналісти, не повинні замикатися в вузькому колі своїх однодумців, але повинні постійно й з завзяттям справжніх ловців, полювати на душі, не уникати, а шукати дискусій, ширити свої ідеї, давати собою особистий приклад високих громадянських чеснот, але до „невгласів“ ставитися не з погордою та призьрством, а зі співчуттям і вирозумінням.

Евген Онацький, Рим.

ЗБОРИ ВІДПІЛІВ У. Н. СОЮЗУ

ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. ДЖ. Український Клуб Поступовий, від 70, повідомляє всіх своїх місцевих і поза-місцевих членів, що звичайні місячні збори відбуваються у вівторок, 16-го лютого, в годині 7:30 вечір, в галі під ч. 386, Ілліноїс Евеню. Обов'язком кожного члена і членниці є прийти на збори точно в означений час, бо маємо багато важних справ до поглядження, як також буде вибір делегата на конвенцію У. Н. Союзу. — В Кушнір, рек. секр.

НЮАРК, Н. ДЖ. Тов. ім. Дмитра Вітовського, від 14, подає до відома, що місячні збори відбуваються 15-го лютого, в годині 8-мий вечір в Сіттоні Галі, 229 Спрінгфілд Евеню. Просимо членів прийти на ці збори. — М. Питрашник, секр.

— Вчора прийшла до мене Марійка та пересиділа всеньке пополудне. — Ви говорили певно про якісь дурниці? — Так, вона весь час говорила про тебе...

М. Костишин.

МОВЧИТЬ ТЮРМА.

(ПАМ'ЯТІ О. БАСАРАБ).

Мовчить тюрма і крат скрипіння
У цю хвилину, що колись
І кров і слози полились
Зпід рук брудних за честь, за волю,
За чин героїський, крашу долю:
Ці звірства світом понеслися.

Як стоїти рвався з уст жахливий
На лоні бісових тортур,
В смердячій ляху бивсь об мур.
А кат в триюмфі і досаді
Гарчав, що в жертву повно зради
І бісився, мов дикий тур.

А нігті з рук брудних впились
У тіло страдниць ніжне,
Чоло, бач, було так сильно,

Хоч кров спливала, тремтів голос,
З тортур повис буйний волос,
Так в неї все було марне.

Світля загасли тремтіння,
Уста здригнулися і щось
Вогнем жарким з них понеслось:
„В мій слід ще стануть мільйони,
І вас покрушать і кордони,
Не будуть робити для когось“...

Мовчить тюрма у щерт набита,
Вогонь досвітній не погас,
Хоча лівно пливе час,
Кругом руїни, пожарища,
З вітром дух лине з цвинтарща,
До лімсти кличе — кличе нас!

(Дальше буде).

УКРАЇНСЬКОГО ЖИТТЯ В АМЕРИЦІ

БОСТОН, МАСС.

Молодіж при народній роботі.

Немає більшої приємності для старшого покоління, як дивитися на своїх дітей, коли вони йдуть слідами старших і стають поруч до народної роботи. Українська молодь, що гуртується при укр. православній церкві в Бостоні, в часі останніх свят Різдва Христового дала гарний доказ, що українська громадянська робота є їм не менше дорога, як старшим поколінням. Ця молодь зібралася і пішла коледувати на Рідну Школу в краю. Вона зрозуміла і відчула, що Рідна Школа в краю потребує допомоги, бо польський намір своїм розпорядком заборонив у краю нашим людям коледувати на її потреби, позбавляючи тим нашу Рідну Школу головного джерела її доходів. Тому, щоб допомогти їй, наша роджена тут молодь пішла слідами своїх патріотичних батьків і в часі свят коледувала на її потреби.

Треба підкреслити, що такого патріотичного духа має лише та українська молодь, що гуртується при наших національних, патріотичних установах і організаціях. Та молодь, що виховується в чаді інтернаціонального соціалізму, що симпатизує явно чи скрито з московським большевизмом, та молодь не дбає про народні потреби і не виявляє ніякої ідейності.

Якраз ця ідейна, вихована по національному молоді, давала вже раніше великі докази любові до старого краю і його змагань, коли то вона йшла протестувати проти злочинної московської політики, що виморювала-міліони наших людей голодом. У часі тих протестів наша молодь не раз виявляла навіть великий героїзм, стаючи не раз навіть до фізичної боротьби з агентами червоної Москви. Ці протести зробили своє: вони не пішли на марно, а розбудили американську публичну опінію і звернули бодай частинно увагу на те, що діялося в Соевтах.

Колиж перед Різдом Христовим прийшла до нас вістка, що польська влада заборонила коледувати в краю на Рідну Школу, наша молодь відразу порішила прийти звідси, з Америки, нашої Рідної Школи на поміч. Безперечно, що збираючи при допомозі коляди жертви на добрі цілі, наша молодь також тим підтримує наш гарний народний звичай в Америці коледувати в часі Христового Різдва.

На жаль, не всі українські

громадяни приймають наших молодих колядників так, як повинні. Деякі з них, головне ті, що то дуже багато говорять про соціалізм, про робітників і т. п., дуже часто замикають двері перед колядниками, або гасили світло, як вони появлялися перед дверми. Деякі з так званих „соціалістів“, для конкуренції молодим колядникам, собі почали ходити по коляді, збираючи жертви нібито на школу, нібито на Просвіту, а фактично не знати на що, бо досі ніхто не знає, куди ті гроші пішли. Щоб зашкодити дітям, то ті соціалістичні колядники, що не вірять ні в Бога ні в релігію, ревіли з цілої сили „Бог предвільний“. Дволичність, і годі.

Та, не звертаючи уваги на ті „темні“ місця, назагал наша громада, маючи таку гарну молодь, як та, що ходила з колядою на Рідну Школу, дивиться радісно і певно у свою будучину.

Н. Давискиба.

РОЧЕСТЕР, Н. Й.

Для розбудови народнього життя.

День 26. грудня 1936 року залишиться довго в пам'яті роцестерського українського громадянства. В тім дні відбулося торжественне посвячення угольного каменя під українську народню галю при парохії. В торжестві взяли участь усі братства, товариства, сестрицтва й організації та роцестерські громадяни. Вже в годині 2-гій пополудні почалася сходиться громадяни й товариства на те величаве свято. На свято прийшло кілька соток своїх і чужих людей, котрі своєю присутністю викликали дуже святочний настрій.

Свято розпочалося виступом української музичної банди під проводом п. Поповича. Місцевий парох о. В. Турула відправив святочне богослуження, на якому співав церковний хор під управою дяка-вчителя М. Сокольського. Принагідну святочну проповідь виголосив місцевий парох о. В. Турула, який закликав громадян, щоб піддержували будову народньої галі при парохії. Предсідник комітету будови, п. Іван Теребушка, покликав до слова представника поселення міста, який сам з причини слабости не міг бути прийнятий на свято. Покликав його адвокат Дж. О'Брайн, відчитав привітну телеграму від поселення міста та висказав і своє вдоволення з нагоди торжества. Даліше бесід-

„Голос Досвіду“...

чоловік з мільйон-доларовим горлом

вимагає легкого курення

„Мій голос — це моя кар'єра. Він захопив понад п'ять мільйонів людей передати мені їхні особисті справи. Впродовж 25 років, спочатку на лекторській платформі, опісля на радіо, я не втрапив через моє горло ні одного виступу. Я постійний курець, а тому, що моє горло й голос є найважливішими для моєї кар'єри, я вимагаю легкого курення. В Luckies я знаходжу легке курення й у додатку до того приємність гарного тютюну... і тому Lucky Strikes були моїм вибраним впродовж 14 років.“

„The Voice of Experience“

ПРИЯТЕЛЬ І ПОРАДНИК
ДЛЯ МІЛЬЙОНІВ РАДІО-СЛУХАЧІВ

НАЙКРАЩИЙ ТЮТЮН —
„СМЕТАНКА З ВРОЖАЮ“

Незалежний дослід зроблено недавно між професіональними чоловіками й жінками — адвокатами, лікарями, лекторами, вченими й іншими. З тих, котрі сказали, що курять сигаретки понад 87% заявило, що особисто вони воліють легке курення.

„Голос Досвіду“ („The Voice of Experience“) potwierджує мудрість цього вибору й це саме роблять інші провідні артисти радіо, сцени, екрану й опери. Їхні голоси, це їхнє багатство. Тому багато з них курять Luckies. Ви також можете мати охорону горла, яку дає Luckies — легке курення за допомогою особливого процесу „It's Toasted“. Luckies ладні для горла.

Легке Курення

„It's Toasted“ — Це Охорона Вашого Горла

ПРОТИ ПОДРАЗНЕННЯ — ПРОТИ КАШЛЮ

Copyright 1937, The American Tobacco Company

ник визнавав усіх громадян до єдності й до піддержки всіх своїх українських народніх справ. Секретар будови народньої галі, В. Колданський, передав історію будови цієї галі о. В. Турула в лютому 1931 року. Відчитав теж список усіх братств, товариств, сестрицтв і організацій, котрі причинилися до добровільними-датками до будови.

До молоді про значіння своєї народньої галі при парохії промовляв М. Колданський англійською мовою. Опісля на вічну пам'ятку історію будови цієї галі о. В. Турула вложив в угольний камінь, а хор відспівав „Боже великий“. З черги на свято промовляли представники від парохії, братства св. Йосафата, братства св. Николая, сестрицтва Родж. Пресвятої Богородиці, товариства Запорозька Січ, Союзу Українок, молодечого тов. св. Йосафата, читальні Просвіти ім. І. Франка, О.Д.В.У., Українського Жіночого Клубу, Хору Боян, тов. Злука Фармерів, Український Демократичний Клуб, тов. ім. Івана Франка, Українського Ситизенського Клубу, бр. св. Петра й Павла й від тов. Бескет Бол Клуб, які теж зложили від себе дар на будову народньої галі в сумі \$815. Дрібними дарами зібрано на свято \$407.75 ц. Разом було \$1,222.75. За пожертви представників організації громадянам подякував предсідник комітету будови, Іван Теребушка, а парохіальний хор відспівав усім жертводавцям „Многая літа“.

По посвяченню угольного каменя всі громадяни зішлись до церковної салі, де відбулася спільна вечерея, яку

влаштували члениці Союзу Українок. На спільній вечері продовжувалося дальші бесіди. Промовляли ще Дж. О'Брайн, Лійо Філер і Іван Петрівський. Доходу з вечері було \$260. При цій нагоді комітет будови подає до відома, що відкриття новозбудованої галі відбудеться 30. травня цього року. Просимо всі організації здержатися в той день від влаштування всяких своїх імпрез.

Комітет.

ВСТУПАЙТЕ ГРОМАДНО
В ЧЛЕНИ УКРАЇНСЬКОГО
НАРОДНОГО СОЮЗУ.

ДЖЕРЗІ СІТІ, Н. ДЖ.

Про виставу пєси про О.
Басарабову.

Дня 7. лютого мав я нагоду бути першим раз гостем у Народнім Домі в Джерзі Сіті, а це тому, що тоді там давали штуку під назвою „Ольга Басарабова“, що є написана одним з найкращих канадійсько-українських письменників, О. Луговим. Штука нова і ще не грала. Тому скортіло мене її побачити. І побачив. Вже в першій дії, що представляє ліста збирачів грибів і лісного, це я відразу завважив, що аматори не вивчили добре своїх

роль, а друге, що не виконували як слід потрібних рухів. Суфлер так голосно суфлював, що кожне його слово було чути аж в останніх кріслах салі. Так було усі дії. Прямо не хотілося на сцену глядіти. Замість представити дійсний образ переживань мучениці Ольги Басарабової, наші аматори показували нібито забавку сільських пастих. З цієї причини на салі був між глядачами шум та неспокій. З моєї сторони я радий би скінчити з того роду аматорськими виставами. Це замало бути на сцені й говорити, а треба відтворювати

живі особи, а ще до того в таких штуках, в яких виходять такі героїчні постаті, як Ольга Басарабова. Накінеш прошу вибачити мені, що я звернув увагу на ці недостаті, про які тут пишу, бо це повинно бути наукою для наступних вистав.

Микола Горішний,
Нью Йорк.

З РУХУ ПО ВІДДІЛАХ.

БОСТОН, МАСС.

Збори тов. „Дружина князя Данила“, від. 238-У. Н. С.

Дня 1-го січня ц. р. відбулися звичайні збори товариства „Дружина Князя Данила“, 238 в. У. Н. Союзу. На цих зборах був вибір уряду на 1937 рік. Голова відділу, Ілля Чопик, відкрив збори і пояснив цілі та значіння зборів. Він теж звернув увагу приваних на помітний зріст Батька Союзу, як теж на зріст нашого бостонського відділу. Українська еміграція вже зрозуміла вагу організованості й дорожить своїми організаціями. Та ми не повинні обмежуватися тільки до організування старших, а повинні також організувати свою молодь та притягати її до тих товариств, у яких стоять старші.

Перед вибором уряду члени розвинули ширшу дискусію над тим, як би притягнути ще більше число членів до свого відділу, як притягнути молоді і т. п. Привані члени оцінили працю попереднього уряду і одногласно вибрали новий старий уряд на 1937 рік. Подаємо це до відома тим членам, що мешкають далеко від Бостону і не могли бути присутні на згаданих зборах. Збори також ухвалили, щоб за кілька тижнів скликати загальні організаційні збори. Про ці збори кожний член буде в своїй часі повідомлений поштою, як теж через „Свободу“.

Молодь, що гуртується при нашому відділі, постановила поширити працю при відділі шляхом огвідомлення молоді про завдання У. Н. Союзу і користі, які має член, що до нього належить. Старші рішили підтримати добру роботу молоді.

На цих зборах вибрано теж делегата на 19 конвенцію У. Н. Союзу, що має відбутися в травні в Вашингтоні. Делегатом вибрано більшістю голосів Н. Давискибу, а заступником Іллю Чопика. По вичерпанню нарад голова І. Чопик, подякувавши членам, закрив збори.

За уряд: І. Чопик, голова; Д. Сілінський, кас; Н. Давискиба, секр.

КОЖДИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ХА-
ПОВИНЕН ЗНАХОДИТИСЯ
„СВОБОДА“

7 днів до СТАРОГО КРАЮ
НА
BREMEN • EUROPA
Поспішні поїзди при пароплавах „Бремен“ і „Европа“, в Бремергавен, запевняють вигідну подорож до старого домашнього міста.

АБО ПОДОРОЖУЙТЕ НА ПОПУЛЯРНИХ ПОСПІШНИХ ПАРОПЛАВАХ
COLUMBUS

HANSA • DEUTSCHLAND
HAMBURG • NEW YORK
Знамениті залізничні поїзди з Бремену до Гамбурга.

Ми допоможемо вам роздобути гостинні й імміграційні візи для ваших європейських своїх.

Більшх інформацій уділіть вам ваш місц. агент або
HAMBURG-AMERICAN LINE
NORTH GERMAN LLOYD
37 BROADWAY, NEW YORK

УВАГА! УКРАЇНЦІ МІСТА НЬО ЙОРКУ! УВАГА!

СУБОТА І НЕДІЛЯ
13. і 14. ЛЮТОГО
FEBRUARY 13, 14, 1937

BELMONT THEATRE,
125 W. 48th Street, New York City.
Between 6th & 7th Ave.
АМЕРИКАНСКА ПРЕМ'ЄРА

FILM WITH ENGLISH TITLES

ПЕРШОЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЗВУКОВОЇ ФІЛЬМИ
НАТАЛКА ПОЛТАВКА

ГЛЯДАЧ, ЩО НЕ ЗНАЄ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ, ВВЕСЬ ЧАС БУДЕ МІГ СЛІДИТИ ЗА ДІЯЛЬОГОМ І ЗА ЗМІСТОМ З ДОДАНИХ НА ЦІЙ ФІЛЬМІ ПОЯСНЕНЬ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ.

ЦІНИ ДУЖЕ ПРИСТУПНІ. — ВІД 25 ЦЕНТІВ ВГОРУ.

ПОЧАТОК О ГОД. 1 В ПОЛУДНЕ І БУДЕ ВИСВІТЛЮВАТИСЯ БЕЗ ПЕРЕРВИ ДО 11:30 В НОЧІ.

відбудеться :—:—:

ПЕРШОГО ДНЯ

Други у ашші крові спричиню-
ють ревматичні болі, здатні стати за-
хулястись і не дають вам сповільни-
ти життя без докучливих болів. При-
ймаючи поліпшення своїй справді, ви
знаєте, що це саме те, що вам
потрібно! Ця докторова нова медицина
виглядає не дивидко. Не має в собі
отруму — безпечна для молодих і
старих; не чинить небезпечного серця.
Виявляється цей лік BARDUACOL і
ви можете спробувати його на особ-
ливий пропозицій. Витягніть особ-
ливого і зашліть його, щоб по-
лучити ашші, названу BARDUACOL, з адресою
Atkins Laboratory, 44 East 63rd
Street, New York City. (Можете теж
шліти особисто). Промінь не по-
сильте. Заплатіть поточний \$1.85 і
ваша центів за доручення (C.O.D.).
Він віл принесе вам Бардуакол-
найте його дві доби (48 годин).
Він почете поліпшень, і ви по-
лучите лік здеріть, а ви знаєте, що
це саме те, що вам потрібно.

Гість